

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10C/218/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210615
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Bajlová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2013:5612210615.2

Rozhodnutie

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou Mgr. Zuzanou Bajlovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na tunajšom súde dňa 27. 09. 2012 si navrhovateľ uplatnil voči odporcovi právo na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 459,16 eur z titulu nemajetkovej ujmy, pričom v odôvodnení svojho návrhu uviedol, že navrhovateľ ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 5371600 dlžníkom Z. Z., exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. EX 5210/2010. V exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel obsiahnutých v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24. 01. 2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 249 dní). Navrhovateľ vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primel porušovateľa k vydaniu rozhodnutia spísaním žiadosti o informáciu o stave konania, sťažnosti a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní a spísal a podal sťažnosť na priesťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu. V danom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne: Poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu

účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne plynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to vo výške 70 eur (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému), 40 eur (udržiavanie a správa informačného systému), 15 eur (administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde). Celkovo vynaložil poškodený vo veci správy a vymáhania svoje pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125 eur, ktorá by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej z administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Zároveň sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 459,16 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: 1. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, 2. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, 3. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Ďalej navrhovateľ poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, a to neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezodpovediteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou aj jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobilá neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. V ďalšom navrhovateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 459,16 eur za viac ako 249 dní. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny Ústavného súdu SR, teda 660 eur za rok: 12 mesiacov v roku = 55 eur za mesiac. Navrhovateľ ďalej poukázal, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania žaloby však odporca na žiadosť pozitívne nereagoval. Veci bola pridelená sp.zn. 10C/218/2012.

Odporca v písomnom vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 07. 06. 2013 žiadal návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť, a to z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na nedostatky podaného návrhu, ktoré spôsobujú zmätočnosť podania, keď navrhovateľ neuviedol spisové značky príslušných exekučných konaní, relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, dátumy, kedy navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, navrhovateľ uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti

preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Preto odporca si dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O. s. p.. Taktiež z podania navrhovateľa nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o uvádzané prietahy v konaní. Pokiaľ ide o uvádzané prietahy v konaní navrhovateľ síce uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie avšak formu „žiadostí o informácie o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a ich účinnému odstráneniu. Judikatúra Ústavného súdu SR konkrétne nález z 03. 05. 2011 č.k. III. ÚS 69/2011-25 poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje právo). V ďalšom poukázal odporca na skutočnosť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola doručená odporcovi 23. 04. 2012, vzhľadom k tomu, že už dňa 27. 09. 2012 bola okresnému súdu doručená žaloba, je zrejmé, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo navrhovateľovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výzvy na doplnenie žiadosti, napriek navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K samotnému nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalifikovanému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011, 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01. 06. 2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. V zmysle uznesení Ústavného súdu SR z 03. 03. 2011 č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. 09. 2011 3MCdo/11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. 03. 2011 sp.zn. 5Cdo291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex offico preskúmať materiálnu stranu z Rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky Rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej Rozhodcovskej zmluvy. Z judikatúry Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/2002 vyplýva, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Odporca nepovažuje za preukázanú existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní. Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy, s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Požadovať paušálne sumy za navrhovateľom uvádzané všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslňovaniu škody zo strany navrhovateľa. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani nárok na vznik nemajetkovej ujmy, keď s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.

zn. 30Cdo/675/2011, odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietiahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ nebol zo strany navrhovateľa preukázaný, ani to, akým spôsobom uvedená situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa“. V ďalšom poukázal odporca na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď pri formovaní záveru o potrebe priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, je potrebné uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka zohľadniť. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Taktiež odporca poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č.k. 10C/218/2012-55 zo dňa 26. 06. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline 10Co/370/2013-77 zo dňa 14. 08. 2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Súd v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania, keď odporca svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Súd konal a rozhodol napriek žiadosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, keď dospel k záveru, že kolízia pojednávania právneho zástupcu navrhovateľa s iným pojednávaním nie je dôvodom pre odročenie pojednávania aký má na mysli ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p.. Súd pritom prihliadol na zásadu hospodárnosti konania a právo účastníka na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu 10Er/416/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu 10Er/416/2010 mal súd za preukázané, že dňa 16. 07. 2010 bola tunajšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorický úrad so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti povinnému Z. Z., X. I. T., L. XXX/XX, pre vymoženie sumy 800,58 eur s príslušenstvom, priznanej oprávnenému vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava č. SR 14581/09 zo dňa 01. 10. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. 11. 2009. Okresný súd Liptovský Mikuláš vydal dňa 28. 07. 2010 pod č. 5505*023998 poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 800,58 eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 800,58 od 23. 04. 2009 do zaplataenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne zo sumy 800,58 eur od 07. 07. 2009 do zaplataenia, trovy predchádzajúceho konania 222,83 eur a trovy exekúcie.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej

republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 459,16 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24. 01. 2011, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti udelenia poverenia. Vyššie citované ustanovenie zákona nedefinuje pojem nesprávneho úradného postupu, nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné (§120 ods. 3 O.s.p.), že navrhovateľ písomne požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok účinný od 01. 06. 2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Až znenie Exekučného poriadku ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) novelizované zákonom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01. 06. 2011 stanovuje, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Keďže žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná pred 01. 06. 2011, konkrétne dňa 16. 07. 2010, z dikcie citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku potom vyplýva, že po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora vykonaním exekúcie. V exekučnej veci vedenej na tunajšom súde pod 10Er/416/2010, EX 5210/2010 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie tunajším súdom dňa 28. 07. 2010 pod č. 5505*023998. Teda pokiaľ navrhovateľ po skutkovej stránke odôvodnil tým, že mal súd rozhodnúť o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, toto jeho tvrdenie sa nepreukázalo ako pravdivé. V sporovom konaní je súd viazaný návrhom, ako aj skutkovými dôvodmi popísanými navrhovateľom. Súd vzhľadom na navrhovateľom vymedzené skutkové dôvody nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Obč.súd.por. tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na náhradu trov nepriznal, keďže tento si náhradu trov konania uplatnil, avšak nevyčísľil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a iné trovy konania mu zo spisu nevyplývajú. V takom prípade súd nie je podľa § 151 ods. 2 O.s.p. viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Žiline v troch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.